השגחה פרטית

א וועלט פון **אמונה**. א לעבן פון **בטחון**

וואונדערליכע
'השגחה פרטית'
מעשיות פון
היינטיגע צייטן -
דערציילט אויף
דער
השגחה פרטית
האטליין

פרשת ויצא- י"א כסליו תשפ"ז ✕ **עלון 217**

בהשגחה

די השקעה וואס איז געוואקסן מיט א מיליאן און דריי הונדערט טויזנט שקל

מקבל זיין שווערigקייטן באהבה, איז די גרעסטע ישועה.

א איד דערציילט די פאלגנדע מעשה:

"איך בין בטבע א רואיגער מענטש, אבער וואס ס'האט צו מיר פאסירט האט מיר אינגאנצן ארויסגענומען פון די גלייכגעוויכט.

מיין שכן איז מיר געקומען בעטן רשות ארויסצובויען צו זיין דירה. איך האב גערן מסכים געווען.

עטליכע חדשים זענען אריבער, און איך זע ווי דער שכן בויט און בויט, כאילו איך עקזיסטיר בכלל נישט. ער האט מיר פארשטעלט די פרישע לופט און די זון- שיין, אויף אזא פארנעם אז די ווערד פון מיין דירה איז געפאלן מיט הונדערטער טויזנטער שקלים.

עס איז געווען פאר מיר א געוואלדיגע נסיון. צום סוף האט דער אויבערשטער באלויכטן מיינע אויגן, און איך האב מיר דערמאנט די ווערטער פונעם הייליגן אור החיים הקדוש אין פרשת ויגש: 'סמי דייסורי - קבולי' - די בעסטע רפואה פאר יסורים איז עס אויפצונעמען מיט ליבשאפט.

איך האב באשלאסן זיך צו שטארקן מיט אלע כוחות, צו פטור ווערן פון דעם פארדרוס וואס איך האב געפילט. איך האב געארבעט אויף מיר, און איך האב כסדר געזוכט וועגן וויאזוי איך קען העלפן מיין שכן. איך האב אים געהאלפן סיי פינאנציעל און מיט סיי וואס איך האב נאר געקענט.

צוויי וואכן נאכדעם וואס איך בין בייגעשטאנען דעם נסיון, רופט מיר אן מיין חבר, א מעקלער, און ער טראגט מיר אן גאר א גוטע השקעה. איך האב אים פרובירט מסביר צו זיין אז איך האב נישט דאס געלט דערפאר, אבער ער האט פשוט נישט געוואלט נאכלאזן. ער האט מיר געדרוקט מיט אלע כוחות, ער האט מיר מסדר געווען א גוטע הלוואה פונעם באנק, און אזוי בין איך אריין אין די השקעה.

דער איד פירט אויס: היינט צוטאגס, בלויז א יאר מיט א האלב נאכדעם וואס איך האב געמאכט יענע השקעה, איז איר ווערד שוין געשטיגן מיט א מיליאן דריי הונדערט טויזנט שקל! דאס איז אויסער דעם וואס איך פארדין שוין עטליכע טויזנט שקל יעדע חודש פון רענט וואס קומט דערפון.

איך קוק צוריק, און איך דאנק דעם באשעפער פארן מיר געבן די כוחות און די שכל צו פארשטיין, אז די בעסטע השקעה איז צו גלייבן און מקבל זיין אלעס באהבה."

שבת שלום ומבורך, פינחס שאפער

השגחה עליונה

סיפורי אמונה וביטחון מצדיקי הדורות זי"ע

די בערזל האט זיך אומגעקערט

די אויגן פון די אידן אין איראן האבן זיך נישט געקענט גענוג אנזעטיגן. איינמאל און נאכאמאל האבן זיי באטראכט מיט שעצונג די הייליגע און איידעלע צורה פון דעם גרויסן עמוד התורה, דער גרויסער גאון רבי בן ציון אבא שאול זצוק"ל, און זיי'ערע הערצער האבן געקוואלן פאר פרייד. שוין לאנג וואס זיי האבן נישט געזען אזא תורה'דיגער פערזענליכקייט, אן אמת'ער גדול, וואס איז געקומען צו זיי פון ארץ ישראל.

דער גרויסער גאון, דער בעל "אור לציון" זצ"ל, האט זיך ארויסגעלאזט אויף א זעלטענע נסיעה, פון ארץ ישראל ביזן ווייטן איראן (וועו מ'האט נאך געקענט רואיג באזוכן דארט). דער ראש ישיבה האט זיך ספעציעל מטריח געווען צו וואנדערן אזא ווייטע וועג אויף צו מחזק זיין די פערסישע אידן, און אנצינדן דאס אידיש פונק אין זיי'ערע הערצער, און משפיע זיין אויף זיי אז זיי זאלן שיקן די קינדער נאר אין כשר'ע און ערליכע מוסדות התורה.

מיט א מורא'דיגע התרגשות האט מען אויפגענומען רבי בן ציון אין יעדע שטאט וואו ער איז אנגעקומען. זיינע ווערטער, וואס זענען ארויסגעקומען גלייך פון זיין ריינעם הארץ, האבן טיף אריינגעדרונגען אין די אויערן פון די צוהערער און איבערגעלאזט אויף זיי א שטארקן רושם. אלע האבן זיך באלד אונטערגענומען צו היטן מיט אלע כוחות אויפן ריינעם חינוך פון דעם קומענדיגן דור.

ביים סוף פון די נסיעה, זענען הגאון רבי בן ציון מיט זיינע באגלייטער אנגעקומען קיין טעהראן, צום גרויסן לופטפעלד, כדי צוריקצופארן קיין ארץ ישראל. וועו דער רב מיט די באגלייטער זענען אנגעקומען אין לופטפעלד, האבן זיי גענזען אז די רייזע גייט שטארק שפעטיגן. נישט אזא איינער ווי רבי בן ציון האט געקענט פארברענגען צייט אומזיסט, האט ער באשלאסן אריינצופארן אין שטאט צום לאקאלן פאסט אפיס, ארויסצושיקן א וויכטיגן בריוו.

דער רב איז געשטאנען ביים פאסט אפיס, און איבערגעגעבן דעם בריוו פארן ארבעטער. דערנאך האט ער ארויסגענומען זיין בערזל פון טאש און באצאלט. גלייך נאכדעם זענען דער רב מיט די באגלייטער ארויסגעגאנגען, און צוריקגעפארן צום לופטפעלד.

דער רב האט נישט באמערקט אז זיין בערזל, מיט אלעס אינעווייניג, און א שיינע סכום געלט וואס איז דארט געווען, איז געבליבן אין פאסט אפיס...

די באגלייטער פונעם רב זענען שוין אריבער די טויערן צום עראפלאן, און זיי זענען שוין ממש געשטאנען מיט די פיס אויף די טרעפ וואס פירן ארויף צום עראפלאן.

פלוצלינג האט דער רב אריינגעלייגט זיין האנט אין טאש און באמערקט אז דאס בערזל איז נישטא.

דאס בערזל איז נעלם געווארן; עס איז געבליבן ליגן אויפן טיש אין פאסט אפיס אין דעם אנדערן עק פון די ריזיגע שטאט טעהראן.

אבער דער בעל "אור לציון", איז נישט געווען דער מענטש וואס זאל זיך פארלירן אדער אריינפאלן אין יאוש. קיין קרעכץ איז נישט ארויס פון זיין מויל, און דאס מינדסטע סימן פון דאגה האט מען נישט געזען אויף זיין פנים.

"רבונו של עולם!" האט רבי בן ציון אויסגערופן. "איך פארלאז זיך אויף דיר מיט א גאנצע אמונה אז דו וועסט ווייטער זארגן פאר מיר און מיר געבן אלעס וואס איך דארף, טראץ דעם וואס דאס בערזל איז

<<<

אונטערן פרייען הימל

חיים ד. פון ביתר עילית דערציילט:

איך מאך פאר פרנסה קלענערע בוי-ארבעט. איין זונטאג האב איך אנגעהויבן א פראיעקט צו פארמאכן א באלקאן. מאנטאג דערויף האב איך געדארפט ארויפטראגען די שיעטרא"ק אויפן באלקאן. א קרעין איז אנגעקומען, און מיט גרויס פארזיכטיגקייט האבן מיר געלייגט די שטיקער שיעטרא"ק איינס אויפן צווייטן אויפן ערד פון באלקאן, אונטערן פרייען הימל. די סארט שיעטרא"ק מיט וואס איך ארבעט איז נישט וואטערפרו"פ; אויב עס ווערט נאס, צופאלט עס און גייט לטמיון.

איך האב געהערט די וועטער, און זיי האבן געזאגט אז דינסטאג אינדערפרי וועט רעגענען. איך האב געפלאנט אנצוקומען צומארגנס אינדערפרי און אלעס געהעריג צודעקן. וויייל שפעטער מאנטאג האב איך שוין נישט געקענט צוריקגיין, וויייל איך האב זיך געיאגט אנצוקומען באצייטנס אין בית מדרש, צו מיין קביעות'דיגן שיעור.

ניין אזייגער ביינאכט, איך זיץ אין בית מדרש און איך לערן, און איך הער אז דער רעגן איז שוין אנגעקומען פריער ווי געריכטנט. איך האב געהערט דעם רעגן קלאפט אין די פענסטער.

מיין טעלעפאן איז געווען אויסגעלאשן. די צייט פונעם שיעור, פון מיין קביעות עתים לתורה, איז דער אקסידזשען פון טאג; דאס זענען די ספעציעלע מינוטן וועו איך בין זיך מקשר צום נותן התורה. מיין הארץ האט געוישט: זאל איך מפסיק זיין און פרוביין צו כאפן דעם בעל הבית און אים זאגן עפעס צו טון? זאל איך אליין לויפן צו די הויז וואו די סחורה ליגט און עס צודעקן? אויב די שיעטרא"ק וועט קאליע, וועט עס דאך זיין א ריזיגע שאדן!

איך האב זיך געשטארקט מיט בטחון אינעם באשעפער, וויסנדיג אז ער ווייסט פונקטליך וואו איך בין יעצט און וואו די סחורה איז. איך האב געבעטן דעם באשעפער אז ער זאל מיך אפהיטן און באשיצן מיין ארבעט, און איך האב ווייטער געלערנט.

נאכן שיעור האט מיר דער בעל הבית גערופן און געזאגט: "איך האב געזען אז עס הייבט אן רעגענען, האב איך אלעס צוגעדעקט מיט פלאסטיק." ער האט עס ברוך השם גוט צוגעדעקט און דאס האט געהאלפן. דינסטאג האט א גאנצן טאג ווייטער גערעגנט. ערשט שפעטער אין טאג האב איך באוויזן אריינצופירן די גאנצע סחורה אונטער א דאך, און איך האב געזען אז די שיעטרא"ק איז געבליבן גאנץ, אומבאשעדיגט. און דאס אלעס אן קיין שום טירחא פון מיין זייט.

אלעס א דאנק די הייליגע תורה און א דאנק די אמונה.

דרייפאכיג

א. ד. פון רמת אשכול אין ירושלים דערציילט:

איך האב א ברודער וואס וואוינט אין לאס אנדזשעלעס, קאליפארניע, זיין נאמען איז הרב אבישי. ער איז א געוואלדיגער תלמיד חכם וואס זיצט אין כולל און הארעווועט אין לערנען, און ער איז זוכה געווען צו זיין פון די "יושבי אוהל". ער איז אויך א טאטע פון א גרויסע משפחה, קע"ה, און זיי וואוינען שוין יארן לאנג אין די זעלבע דירה וואס איז שוין פון לאנג אויסגעוואקסן פון צו קענען אקאמעדירן די קינדער וואס וואקסן אונטער. ס'איז שוין געווארן אזוי ענג אז ס'איז שוין פשוט נישטא קיין פלאץ פאר גארנישט; מ'דארף דאך האבן וואו צו לייגן די ספרים, די קליידער און די שפילצייג. מ'דארף האבן פלאץ זיך צו קענען רירן, פלאץ פאר בענקלעך ארום דעם טיש, און פלאץ פאר אלע בעטן, און בכלל, אויף צו קענען פירן דעם שטוב אויף א נארמאלן אופן.

זיין וויב האט אים געמאלדן קורץ און שארף: "מיר מוזן האבן א גרעסערע דירה."

"וואס עפעס?" האט מיין ברודער געטענה'ט, "נישט יעדער איז זוכה צו תורה וגדולה במקום אחד. פארוואס זאלן מיר זיך נישט באגענוגענען מיט ווייניג?"

די פרוי האט אבער מסביר געווען אז דא רעדט מען נישט פון קיין לוקסוס; א דירה איז נישט נאר די ערד און די וועגט. אביסל א גרעסערע פלאץ מיינט לופט צו אטעמען, הרחבת הדעת צו קענען רואיג אויפהאדעווען די משפחה. זיי זענען געגאנגען צו א רב פארצוליגן די שאלה, און דער רב'ס פסק איז געווען: "ריכטיג, זיי דארפן האבן א גרעסערע דירה."

"אבער פון וואו וועל איך האבן די געלט דערצו?" האט

המשך השגחה עליונה <<<

פארלוירן געגאנגען!"

"השם יתברך, איך בין בכלל נישט באזארגט איבער דעם בערזל און די הונדערטער דאלארן אינעווייניג, וויייל איך גלייב אז דו ביסט דער וואס שפייזט יעדן איינעם, און דו וועסט מיר ווייטער געבן אלעס וואס איך דארף!..."

דער רב האט געענדיגט זיינע ווערטער און אנגעהויבן ארויפצוגיין אויף די טרעפ פונעם עראפלאן, וועו פלוצלינג הערט זיך א שטימע פון אונטן.

א לאקאלער פערסישער אראבער איז געלאפן צו זיי מיט א פארסאפעטע אטעם, האלטנדיג אין זיין האנט דעם רב'ס בערזל...

"איר האט פארגעסן דאס בערזל!" האט דער אראבער געשריגן, און צוריקגעגעבן די טייערע אבידה פארן רב.

דעם רב'ס פנים האט אויפגעלאכטן, און ער האט זיך אויסגעדרייט צו זיינע באגלייטער: "האב איך אייך נישט געזאגט אז מיר דארפן נישט דאגה'ן, נאר האבן בטחון אין אונזער רחמנות'דיגער פאטער!..."

אזא סארט איז ער געווען, רבי בן ציון אבא שאול זצ"ל. ער האט קיינמאל נישט מורא געהאט, וויייל ער האט שטענדיג געהאט א פולקאמע רואיגקייט און בטחון אין באשעפער. ווי ער האט אמאל אליינס מעיד געווען אויף זיך וועו זיינע איניקלעך און משפחה האבן געערעדט מיט שרעק איבער די סירענעס אין א צייט פון מלחמה:

"מיין גאנץ לעבן האב איך קיינמאל נישט מורא געהאט, וויייל 'ה' רועי לא אחסר'!"

דער פערסישער אראבער איז געבליבן שטיין דארט, וווייזנדיג מיטן האנט אז ער וואלט אויף באצאלט...

דער רב האט אבער נישט מסכים געווען. "לא תחנם" האט ער געזאגט, און ער איז גלייך ארויף אויף די טרעפ פונעם עראפלאן, וויסנדיג אז בלויז דער באשעפער אליין איז דער וואס האט אים אומגעקערט דאס בערזל.

ער געפרעגט.

"ס'וועט זיין," האט דער רב געענטפערט, "פארלאז זאך אויפן באשעפער און טו דאס דיינגע צו קענען אריבערגיין צו א ברייטערע דירה."

מיין ברודער האט אנגעהויבן טאן דערין, אבער אן צו אויפגעבן אפילו איין מינוט פון זיין סדר הלימוד.

אינצווישן איז געשען א מורא'דיגע אנטוויקלונג.

עס האט זיך פונקט דעמאלט אויפגעוועקט און אויפגעפרישט די פערסישע קהילה אין לאס אנדזשעלעס, און זיי האבן געזוכט צו בויען די קהילה און עס מער פאראייניגן. דער רב פון די פערסישע אידן האט אויפגעשטעלט א כולל, און ער האט געזוכט חשוב'ע יונגעלייט וואס זאלן קומען לערנען דארט. ער האט אויסגעפינען אז מיר שטאמען פון פרס'ישע אידן, און ער איז געקומען צו מיין ברודער, הרב אבישי, און אים געבעטן ער זאל קומען לערנען אין זיין כולל.

"ביי אונז," האט דער רב אים דערציילט, "צאלט מען דריי מאל מער ווי געווענליך!" דאס געלט וואס ער האט אנגעבאטן פאר'ן חודש'ליכן כולל-געהאלט האט זיך געהערט גאר פאנטאסטיש, אבער מיין ברודער האט זיך נישט געלאזט איבערערדן. "איך האב זייער הנאה צו לערנען אין מיין יעצטיגן כולל," האט מיין ברודער געענטפערט, "איך בין דא זייער מצליח, און איך וויל נישט אוועקגיין."

דער רב איז שטארק נתפעל געווארן פון מיין ברודער'ס ענטפער. מ'האט געזען אז ער מיינט דא אינגאנצן נאר לשם שמים, ווייל ער האט נישט וויייטער פרובירט צו שלעפן אבישי צו זיין כולל, נאר אנשטאט דעם איז ער גאר געגאנגען צו מיין ברודער'ס ראש כולל און אים געזאגט: "איר האט נישט קיין אנונג וואס פאר א יונגערמאן איר האט דא! איך בין געקומען צו אים מיט א גאר שיינעם הצעה אז ער זאל קומען צו מיין כולל, און אים צוגעזאגט דריי מאל אזוי פיל געלט וויפיל איר צאלט אים, אבער ער האט נישט געווואלט! ער האט געזאגט אז ער לערנט דא גוט און ער וויל נישט טוישן. איר מוזט אים העכערן זיין געהאלט און אים צאלן דריי מאל ווי יעצט!"

די ווערטער האבן שטארק געכאפט דעם ראש הכולל, און ער איז טאקע איבערצייגט געווארן אז ס'איז ריכטיג צו העכערן די שטיצע פאר מיין טייערן ברודער, ער זאל קענען זיצן און הארעווען אין תורה מיט א רואיגקייט און מיט הרחבת הדעת.

כאטש וואס מיט די גאנצע הוספה איז עס נאך אלס וויייט נישט גענוג געלט צו קויפן א דירה, איז עס אבער גענוגן א שיינע התחלה מיט וואס אנצופאנגען. און פונקט ווי השי"ת האט געטאן דעם נס, אזוי ווען ער וויייטער טאן וואנדער און שיקן זיין גרויסע ברכה פאר מיין ברודער און פאר אלע אנדערע לומדי תורה און זייערע תומכים, אלע זאלן האבן רחבות'דיגע דירות, פרנסה בשפע און גרויס הצלחה!

נאר בין סדרים

ר' ח. ש. פון מחזיקי עילית דערציילט:

<<<

הרה"ח ר' דוד קלצקין שליט"א

מיט ליידיגע הענט

מיר האבן געלערנט אין די פריערדיגע שיעורים ווי דער בעל "חובות הלבבות" וויל אונז קלאר מאכן פארוואס מען קען זיך אויף קיין פאל נישט פארלאזן אויף א בשר ודם. נאך פאר ער קומט בכלל צו די נושא אונז צו איבערצייגן אז מ'דארף און מ'קען זיך יא פארלאזן אויפן באשעפער, וויל ער אויסשליסן אלע אנדערע מעגליכקייטן וואס א מענטש קען זיך איינרעדן.

דאס מאל וועלן מיר אביסל ארומרעדן וועגן די נושא פון געלט און עשירות.

וועג א מענטש וויל זיך פארלאזן און אנהענגען זיינע האפענונגען אויף עפעס א געוויסן זאך, מוז ער זיך פארלאזן אויף איינער וואס קען גאראנטירן פראצענט אויסצופירן זיין התחייבות. כאטש וואס א רייכער מענטש מיט פיל פארמעגן האט אסאך וועגן וויאזוי ער קען זיך גאראנטירן אז ער וועט קענען האלטן וואלט זיך איינהאנדלען וואס ער גלוסט און וואס ער וויל, אבער נאך אלעמען -געלט איז נישט קיין זיכערע זאך. מען קען עס דערלייגן אין כל מיני ביזנעס טעותים, עס קען צוגרינד גיין דורך נאטורליכע אומגליקן, און עס קען פארגיין מיטן רויך אן קיין שום פריערדיגן וואלנונג.

איוב האט זיך אפגערעדט, אז עס זענען דא מענטשן וואס גייען שלאפן רייך, און וועג זיי עפענען די אויגן אינדערפרי, טרעפן זיי זיך פלוצלינג ארעם ווי די נאכט אן קיין שום געלט אדער פארמעגן. אויב מ'הערט אפילו נאר אביסל אויס די נייעס, איז לייכט צו מיטהאלטן אוז זען ווי אפט דאס פאסירט. בום - די באנק האט אנגעזעצט. בום - די סטאקס האבן געטראסקעט. בום - איינער האט באנקראטירט. דאס אלעס זענען מעשיות וואס מ'האלט אין איין הערן.

דער חפץ חיים האט אמאל געשמועסט מיט א גביר אדיר, וועלכער האט זיך גרויס געהאלטן אוז געטענה'ט אז ער איז אינגאנצן פארזיכערט מיט זיין פארמעגן, און ער האט בכלל נישט מורא אז ער וועט ביי זיין לעבן פארלירן זיין עשירות. "איך האב דאך מיליאנען," האט דער עשיר זיך אויסגעדריקט מיט א געוואלדיגע זיכערקייט, "און איך בין ווייט נישט קיין נער. מיין געלט ליגט נישט קאנצענטרירט אין איין איינציגע סעיף אין איין באנק; איך האב צעטיילט מיין געלט אין אסאך אנדערע בענק. אזוי אז אפילו אויב איין באנק וועט באנקראטירן, זענען דא מיליאנען אין די צווייטע באנק, און אויסער דעם האב איך צעשפרייט מיין געלט אין בענק איבער די גאנצע וועלט: אין שווייץ, אין אמעריקע, אין פוילן, און וואו נאך דו ווילסט נאר. ס'איז נישטא קיין שום אויסזיכט אז איך זאל ביי מיין לעבן דערלייגן מיין געלט, ריכטיג?"

דער חפץ חיים האט זיך צעשמייכלט. "מיין טייערער ברודער," האט ער אים געזאגט מיט ווארעמקייט, "ווער זאגט דיר אז כדי דער פסוק זאל מקוים ווערן, דארף דער רבונו של עולם מאכן אז פינף-און-צוואנציג בענק זאלן קראכן און באנקראטירן? דער באשעפער פון די וועלט קען מקיים זיין דעם פסוק אין משלי אויך אויף גאר אן אנדערן אופן. אויב ער וויל דווקא, חלילה, קען ער פשוט אפטיילן צווישן דעם מענטש און זיין געלט אויף גאנץ אן אנדערן אופן. דאס געלט וועט וויייטער בלייבן רואיג ליגן אין די באנק, אבער דער בעל הבית דערפון וועט שוין מער נישט זיין אויף דער וועלט. ווי עס קווקט אויס האסטו אויף דעם שוין נישט געטראכט..."

איך האב ברוך השם די זכיה צו זיין א כולל אינגערמאן. אויסער מיין עיקר באשעפטיגונג – לימוד התורה – פארקויף איך א געווויסע פראדוקט פאר יונגעלייט. פאר דעם צוועק האב איך א שייכות מיט אן אגענט פון א געווויסע פירמע. ער האט ליב וועז מ'ענטפערט אים גלייך וועז ער רופט, אוז בכלל דארף מען וויסן וויאזוי צו רעדן צו אים כדי צו באקומען די בעסטע סחורה פארן בעסטן פרייז.

איך ארבעט ברוך השם שוין מיט אים פאר א לאנגע צייט, אוז איך פרוביר ער זאל זיין צופרידן כדי עס זאל זיך אים לוינען צו ארבעטן מיט מיר. כדי אויסצומיידן אומאנגענעמע מצבים, האב איך אים שוין פאראויס געזאגט אז ביינאכט, צווישן אכט-דרייסיג ביז ניין-דרייסיג, קען מען מיך נישט כאפן אויפן טעלעפאן. דאס איז די צייט וועז איך געב איבער א שיעור, אוז איך קען נישט ענטפערן. "מיר וועלן רעדן פארדעם אדער נאכדעם," האב איך אפגעמאכט מיט אים, אוז ער האט עס פארשטאנען.

דער סדר מיט דעם אגענט איז אז איך באשטעל א גרויסע צאל פראדוקטן אויף אמאל, ער גרייט אלעס אן, קומט אן מיט די סחורה, אוז פונקט דעמאלט וועז ער קומט אן מוזן מיר זיך טרעפן. אויב איך בין נישט דארט, קען ער באשליסן מער נישט צו ארבעטן מיט מיר.

יענעם טאג האט דער אגענט געדארפט אנקומען. איך האב געווארט אויף אים, אבער ער איז נישט געקומען. די צייט פונעם שיעור איז אנגעקומען אוז ער איז נאך אלץ נישט דא. וואס טוט מען יעצט? זאל איך אויפגעבן אויפן שיעור אוז ווארטן אויפן אגענט, אדער אויפגעבן אויפן אגענט אוז גיין צום שיעור? איך האב אויסגעוועלט די צווייטע אפציע, אויסגעלאשן דעם טעלעפאן אוז אריינגעגאנגען צום שיעור. דאס האט געפאדערט אסאך כוחות הנפש אוז בטחון, אז איך וועל זיכער גארנישט פארלירן פון מיין קביעות עתים צו לערנען.

נאכן שיעור איז דער ראש כולל צוגעקומען צו מיר אוז געזאגט אז ער וויל קויפן די פראדוקט וואס איך פארקויף אלס א מתנה פאר די יונגעלייט. עס האנדלט זיך פון גאר א גרויסע צאל, וואס מיינט א שיינעם רווח. איך בין געווען ממש איבערגענומען. איך האב געזען אין דעם א יד השם, ווי ער העלפט מיר צוליב דעם וואס איך בין בייגעשטאנען דעם ניסיון.

איך האב געדופן דעם אגענט, אוז ער האט נישט געזאגט קיין ווארט אויף דעם וואס איך האב אים נישט געענטפערט. מיר האבן געדעדט איבער דעם נייעם באשטעלונג, אוז די קשר איז ברוך השם געבליבן שטארק, אוז מיינע פארדינסטן זענען נאר געווואקסן.

צוויי איבריגע - א ברעיסלעט

ר' יצחק ג. פון בית שמש דערציילט:

איך בינד ציצית פאר א פאבריק אין ירושלים. יעדע מאל איך ענדיג צען ציצית לייג איך עס אין א באזונדערע פעקל, אוז אזוי שיק איך עס צוריק צום פאבריק, צען אין יעדע פעקל.

צומאל איז מיר גרינגער צו ארבעטן אויף א גרעסערע צאל פון פערציג ציצית אויף אמאל אוז נאכדעם עס צעטיילן צו פיר פעקלעך.

איין טאג באקום איך א טעלעפאן רוף פונעם בעל הבית: "דו בינדסט זייער גוט," האט ער מיר געזאגט, "אבער מאך זיכער צו לייגן פונקטליך צען ציצית אין יעדע פעקל. דו האסט מיר דא געשיקט א פעקל פון צוועלף, אוז עס צעמישט די גאנצע סדר."

מאדנע. איך פרוביר אייביג צו זיין זייער פינקטליך. " ביטע אנטשולדיגט," האב איך געזאגט, "איך וועל זיכער מאכן אז עס זאל נישט נאכאמאל פאסירן אזא טעות."

עטליכע מינוט שפעטער, רופט ער מיר נאכאמאל. "זאג נאר," האט ער געפרעגט, "דו האסט אפשר פונקט פארלוירן א ברעיסלעט?"

"נישט וואס איך ווייס."

"ביסט זיכער? אינעווייניג אין איינע פון די פעקלעך וואס דו האסט געשיקט, האב איך געפונען א ברעיסלעט וואס זעט אויס ווי גאלד, באצירט מיט דיאמאנטן." ער האט מיר געשילדערט דעם ברעיסלעט, אוז עס האט זיך ארויסגעשטעלט אז דאס איז טאקע מיין ווייב'ס ברעיסלעט. איך האב אים געבעטן ער זאל עס אפהיטן פאר מיר אוז מיר עס צוריקשיקן די קומענדיגע מאל ער שיקט מיר נאך ציצית צו קניפן, אוז אזוי איז אונזער טייערע אבידה צוריקגעקומען צו אונז, נאך פארן וויסן אז מיר האבן עס פארלוירן.

יעצט האב איך זיך געכאפט וואס פאר א מורא'דיגע השגחה פרטית דא האט פאסירט. ערשטנס, מיין זעלטענע טעות – צו לייגן צוועלף ציצית אין א פעקל אנשטאט צען. צווייטנס, אז דאס פעקל פון צוועלף איז געווען דאס ערשטע פעקל וואס דער בעל הבית האט באשלאסן איבערצוציילן, אוז וועגן דעם האט ער באשלאסן ווייטער צו איבערקוקן אלע אנדערע פעקלעך. וועז ער טרעפט וועז נישט דעם ערשטן פעקל מיט די איבריגע ציצית, וואלט ער קיינמאל נישט געזוכט אין די אנדערע פעקלעך.

אזוי ארום, האט דער טעות געפירט צום געפינען פון די אבידה אוז מיר גערעטעוועט פון גרויס עגמת נפש. אוז נאך פאר איך האב בכלל געוואוסט אז די צירונג איז פארלוירן, איז עס שוין געפינען געווארן.

נאך צען יאר

צו מיינע עלטערן אינדערהיים, פלעגט אפט אריינפאלן א אינזאמע עלטערע אלמנה. אין אנפאנג, פלעגט זי נאר קומען אמאל אמאל, אבער מיט די צייט איז זי געווארן ממש ווי א חלק פון די משפחה. זי פלעגט קומען צו אונז אויף סעודות שבת אוז מיטגעהאלטן מיט אונזער פאמיליע אלע ימים טובים אוז שמחות. וועז זי האט צוגעזען די אטמאספערע ביי אונז אינדערהיים, האט זי שנעל אויפגעכאפט אז מיין טאטע איז א גרויסער תלמיד חכם, וואס זיין גאנצע לעבן איז נאר הרבצת תורה.

כאטש וואס ער האט זייער געוואלט העלפן פינאנציעל די מוסדות וואו ער האט געלערנט, האט ער זיך נישט פארנומען מיט קיין פאנדרעיזינג. דאס איז צוליב איין מאל וואס ער האט יא פרובירט צו שאפן געלט, אבער ער האט שנעל געזען אז ער טויג נישט דערצו, אוז ער דארף עס איבערלאזן פאר די מומחים... וועז ער וואלט נאר געקענט, וואלט ער זיך

אפילו אליין געעפנט א כולל, אבער ער האט פשוט נישט געוואוסט פון וואו ער וועט נעמען דאס געלט דערצו.

איין טאג האט די עלנדע פרוי געבעטן צו רעדן מיט מיין טאטע. זי האט אים דערציילט אז זי האט א גרויסע ירושה פון אירע עלטערן. פאר זיך האט זי נישט וואס צו טון מיט דאס גאנצע געלט; זי פירט זיך א באשיידענעם לעבן און דארף נישט קיין לוקסוס. און דערפאר, האט זי זייער חשק צו ניצן דאס געלט פאר מצוות – און טאקע ווי מער.

"און דערפאר וויל איך אייך בעטן, אז איר זאלט עפענען א כולל ערב, און דארט איבערגעבן שיעורים, און איך וועל מיטן אייבערשטנס הילף צאלן פאר די אינגעלייט יעדן חודש."

אויף עפעס בעסער ווי דעם, וואלט זיך מיין טאטע נישט געקענט ריכטן! ער האט זוכה געווען צו קענען משפיע זיין פון זיין תורה, ללמוד וללמד. ער האט געלערנט און מדריך געווען טייערע יונגעלייט אין דעם דרך הלימוד אינעם כולל. די פרוי האט געטריי געשטיצט דעם כולל און אריינגעליגט דאס געלט יעדן חודש, און זי האט טאקע זוכה געווען צו מרבה זיין תורה אויף א מורא'דיגן אופן.

צען יאר זענען פארבי.

איך בין דעמאלט געווען א חתן, גלייך פאר מיין חתונה, און איך בין געפארן מיט מיין טאטע צו איינע פון די שטעט אין דרום ארץ ישראל אויף צו איינקויפן פאר מיר א דירה. מיר זענען שוין געזעסן מיט'ן מעקלער, וועו מיין טאטע'ס טעלעפאן האט זיך צעקלינגען.

אויף די טעלעפאן איז געווען יענע עלנדע פרוי. זי האט זיך אנטשולדיגט, און געזאגט אז דאס געלט איז איר שוין אויסגעגאנגען; זי האט מער נישט קיין געלט אויף צו צאלן פאר'ן כולל.

דאס איז עס – געענדיגט! די צען זאטע יארן זענען אריבער, און דער כולל איז אין געפאר פון זיך פארמאכן.

מיין טאטע האט איר געענטפערט מיט פאסיגע ווערטער, און דער מעקלער האט גלייך געכאפט וואס דא גייט פאר. "איר זענט א ראש כולל?" האט ער געפרעגט. "און די הכנסה האט זיך געענדיגט?" האט ער ווייטער געפרעגט. "א שאד, א גרויסער שאד," האט דער מעקלער געזאגט "אז א כולל זאל זיך פארמאכן צוליב געלט. איך וויל אויסצאלן אייער כולל. וויפיל יונגעלייט לערנען דארט? וויפיל געלט פעלט זיך אויס?"

זיי האבן אנגעהויבן רעדן איבער די געברויכן פון דעם כולל, און ס'האט זיך אויסגעשטעלט אז דער מעקלער איז געווען א גרויסער עושר מיט אסאך אייגענע פארמעגנס. מיין טאטע, וואס האט קיינמאל נאכנישט מצליח געווען צו שאפן קיין געלט, האט ווייטער אנגעפירט מיט'ן כולל פאר נאך צען גאנצע יאר, וועו די געהאלט פאר צען יונגעלייט ווערט בקביעות באצאלט דורך דעם בריטהארציגן מעקלער.

דער אייבערשטער זאל אים באצאלן פאר זיינע מעשים טובים און אים העלפן ווייטער מרביץ תורה זיין, להגדיל תורה ולהאדירה.

האט איר זוכה געווען צו זען א מעשה פון השגחה פרטית?
רופט איריין צו קו השגחה פרטית: 1-518-613-0140 דריקט 3 און דערנאך 0
אדער שיקט אן אימעיל צו די מערכת hashgachaprutis@gmail.com

בסוד ישרים ועדה

בריוון צו די מערכת

לכבוד די מערכת פון דעם וואונדערליכן גליון "השגחה פרטית" און די חשוב'ע לייענער,

קודם כל, וויל איך זיך באדאנקען פאר די חשוב'ע פלאטפארמע וואס געבט מיר די מעגליכקייט מקיים צו זיין דעם פסוק "ובתוך רבים אהללנו".

די מעשה וואס איך וויל דערציילן האט פאסירט אין די שול אין סענט מאריץ, שווייץ, מוצאי שבת פרשת עקב תשפ"ו:

איך האב געהאלטן אינמיטן דאווענען מעריב, און איך בין געווען פארטוון אין דעם דאווענען, בשעת וואס אינדרויסן האבן גויים געמאכט פייערקרעקער"ס - אזוי ווי די ארטיגע בירגער פייערן זייערע חגאות.

פונקט אין די צייט וואס מיינע ליפן האבן געשעפשעט די הייליגע ווערטער פון דאנקבארקייט "ולך נאה להודות", האט א גוי'יש קינד אריינגעווארפן א ברענעדיגע פייערקרעקער אין בית המדרש אריין.

דאס פייערקרעקער איז אריבערגעפלויגן דעם גאנצן שול און איז אנגעקומען ביז צום אנדערן עק, פונקט דארט וואו איך בין געשטאנען און געדאוונט. מיין רעקל האט אנגעהויבן ברענען, און אויך מיין העמד. איך בין אריינגעפאלן אין א גרויסע פאניק. וועו וויסט וואספארא אומגליק עס וואלט געקענט ח"ו פאסירן צו מיר, אויב דאס פייער וואלט זיך חלילה אנגעכאפט אין מיין קערפער. אבער עס איז דא איין איינציגער ליבער באשעפער וואס ער היט פון אויבן, און פונקט אין די מינוט וועו איך האב אים געדאנקט, האט ער טאקע פאקטיש מיר באהיטן און עס איז צו מיר גארנישט געשען - אפילו נישט קיין קליינע בראנד-וואונד.

פונקט בשעת'ן זאגן "הטוב שמך" - האב איך זוכה געווען בחוש צו זען די גרויסע גוטסקייט און חסדים פון באשעפער.

מיט לויב און דאנקבארקייט צום באשעפער, און א תפילה צו זיין הייליג נאמען אז מיר זאלן טאקע שטענדיג זוכה זיין צו זען מיט די אייגענע אויגן די ליכטיגע השגחה פון באשעפער,

משה בן הרב ישראל מאיר קאפלין שליט"א
אייניקל פון דעם גדול בתורה וביראת שמיים בעל "כתר דוד" זצ"ל

דִי פַּאסִיגֶע מֶעדִיצִין

נָחוּם וַוייס פּוּן יְרוּשָׁלַיִם דֶערצײילְט:

עֶס הָאט מִיר שְׁטַארְק וַוי גֶעטוּן דִי צַיין. דֶער דָאקְטֶער צוּ וַוועלְכֶער מִיר הָאבְּן זִיךְ גֶעוָואנְדְן הָאט גֶעמָאלְדְן אַז דִי וַוייטָאג אִיז פּוּן אַן אַנְצִינְדוּנְג. דִי אַנְצִינְדוּנְג אִיז טַאקְע גֶעוָוען דוּרְךְ אַ לָאךְ אִין צָאן, אָבֶּער מָען קֶען נִישְׁט בַּאהַאנְדְלֶען דִי צָאן אֵיידֶער מָען הַיילְט אוֹיס דִי אַנְצִינְדוּנְג.

דֶערְיבֶּער הָאט אוּנְז דֶער דָאקְטֶער גֶעגֶעבְּן אַ רֶעצֶעפְּט פּוּן אַן אַנְטִיבִּיאָטִיק.

מִיר זֶענֶען אַרַיין אִין אַפְּטֵייק, אָבֶּער דֶער אַפְּטֵייקֶער הָאט אוּנְז נִישְׁט גֶעהַאט וִוי צוּ הֶעלְפְן. "דָּא אִיז נִישְׁטָא דִי מֶעדֶצִין." זֶענֶען מִיר אַרִיבֶּער צוּ נָאךְ אַן אַפְּטֵייק אָבֶּער אוֹיךְ דָאךְ הָאט מָען אוּנְז אַנְטוֹישְׁט. "נִישְׁטָא צוּ בַּאקוּמֶען דִי סָארְט אַנְטִיבִּיאָטִיק."

"וָואס טוּט מָען?" הָאט מַיין מַאמָע גֶעטְרַאכְט, אוּן עֶס אִיז אִיר אַיינְגֶעפַאלְן אַ פְּלַאן. "מָען וֶועט צוּגֶיין צוּם קִינְדֶער דָאקְטֶער עֶר זָאל אוּנְז גֶעבְּן עֶפֶּעס אַנְדֶערְש פַּאסִיג."

דֶער דָאקְטֶער אִיז גֶעוֶוען עֶרְשְׁטֶערְט. "דֶעם אַנְטִיבִּיאָטִיק הָאט אִיר גֶעוָואלְט נֶעמֶען פַּאר אַן אַנְצִינְדוּנְג אִין צָאן?" הָאט עֶר אוּנְז גֶעפְרֶעגְט. "עֶס וָואלְט נִישְׁט אוֹיסְגֶעהַיילְט דִי אַנְצִינְדוּנְג. עֶס אִיז בִּכְלַל נִישְׁט דִי סָארְט וָואס דוּ דַארְפְסְט! אוּן נִישְׁט נָאר דָאס," הָאט עֶר צוּגֶעלֵייגְט, "אַז עֶס אִיז נִישְׁט דִי פַּאסִיגֶע מֶעדֶצִין קֶען עֶס גָאר פַּארְגֶרֶגְרְן דִי אַנְצִינְדוּנְג, אוּן דִי בַּאהַאנְדְלוּנְג אוֹיפְן צָאן וָועט דַאן זַיין נָאכְמֶער קָאמְפְּלִיצִירְט."

מִיר הָאבְּן גֶעפִּילְט אַזוֹי גוּט. דֶער גוּטֶער בַּאשֶׁעפֶּער הָאט אוּנְז אָפְּגֶעהַאלְטְן פּוּן צוּ קוֹיפְן דִי אוּמְפַּאסִיגֶע מֶעדִיצִין, אוֹיף וָועלְכָע מִיר זֶענֶען גֶעוֶוען אַזוֹי אַנְטוֹישְׁט...

אַ שָׁעלְף בַּיים פָּעטֶער אִינְדֶערהֵיים

מֵיילָעךְ שְׁלָעזִינְגֶער פּוּן יְרוּשָׁלַיִם דֶערצײילְט:

אוּנְזֶער סְפָּרִים שַׁאפֶּע אִיז פּוּל מִיט סְפָּרִים, בָּרוּךְ ה', אַז עֶס אִיז נִישְׁט קֵיין וואוּנְדֶער אַז אֵיין גְרוֹיסֶע פָּאלִיצֶע הָאט אוּנְטֶערְגֶעבְּרָאכְן אוּנְטֶערְן לַאסְט אוּן זִיךְ צֶעבְּרָאכְן.

"יָעי!" הָאב אִיךְ עֶס בַּאווַויינְט. "וָואס וָועט מָען יֶעצְט טוּן? אוֹיךְ דִי סְפָּרִים הָאבְּן יֶעצְט נִישְׁט קֵיין גֶעהֶעריגֶע אָרְט. אוּן אוֹיךְ... עֶס אִיז נִישְׁט שַׁיין וָוען עֶס פָּעלְט אַ פָּאלִיצֶע..."

"אִיךְ וֶועל גַיין צוּ אַ סְטָאלָעך," הָאט מַיין טַאטָע מִיר בַּארוּאִיגְט. עֶר הָאט אָפְּגֶעמָאסְטְן דִי מָאס פּוּן דִי שָׁעלְף אוּן אַרוֹיס צוּ אַ וַוייטֶערֶער גֶעגֶענְט פְּרָאבִּירְן זוּכְן אַ שָׁעלְף אִין דִי מָאס אוּן דִי אוֹיסְזֶען אוּן אַוֶוודַאי אִין אַ פַּאסִיגֶע פַּארְבּ.

אוּן נִישְׁט גֶעטְרָאפְן...

דְרַייעֶנְדִיג זִיךְ אַזוֹי אוּן טַרַאכְטְן וָואס צוּ טוּן טָרֶעפְט עֶר מַיין פָּעטֶער. "וָואס זוּכְסְטוּ דָא אִין גֶעגֶנְט?" הָאט מַיין פָּעטֶער זִיךְ אִינְטֶערֶעסִירְט, אוּן מַיין טַאטָע הָאט אִים דֶערצײילְט.

"וַואה!" אִיז מַיין פָּעטֶער גֶעוֶוען אִיבֶּערַאשְׁט פּוּן דִי הַשְׁגָּחָה פְּרָטִית. "פּוּנְקְט הָאב אִיךְ גֶעקוֹיפְט אַ נַייעֶ סְפָּרִים שַׁאפֶּע אִין דִי מָאס אוּן אִיךְ הָאב אִיבֶּרִיגֶע פָּאלִיצֶעס. קוּם אוּן נֶעמ!"

אוּן אַז דֶער בַּאשֶׁעפֶּער שִׁיקְט אַזוֹי וואוּנְדֶערְלִיךְ אַ פָּאלִיצֶע, גֵייט מָען אוּן מָען נֶעמְט דִי יְשׁוּעָה מִיט בַּיידֶע הֶענְט.

צוּרִיק מִיטְן סֶעלְפָּאן אִין דִי הֶענְט

שִׁימִי פּוּן חֵיפָה דֶערצײילְט:

בַּיי אוּנְז אִיז אַיינְגֶעפִּירְט אַז יֶעדֶע וָואךְ דָאנֶערְשְׁטָאג גֶעבְּט מַיין מַאמָע אַ לַאנְגֶע לִיסְטָע פַּאר מַיינֶע צְוויי שְׁוֶוועסְטֶער אוּן זַיי גֵיינֶען אַיינְקוֹיפְן אַלֶע פְּרָאדוּקְטְן לְכָבוֹד שַׁבָּת קוֹדֶשׁ.

אִין יֶענֶע וָואךְ זֶענֶען זַיי אוֹיךְ אַרוֹיס מִיט אַ גְרוֹיסֶע וֶועגל אַיינְקוֹיפְן, אוּן מִיטְגֶענוּמֶען אַ סֶעלְפָּאן טָאמָער זַיי וִוילְן עֶפֶּעס אָנְפְּרָעגְן, אָדֶער מַיין מַאמָע וֶועט זִיךְ דֶערמָאנֶען נָאךְ עֶפֶּעס וָואס מָען דַארְף קוֹיפְן, זָאל זִי זַיי קֶענֶען אָנְרוּפְן אוּן זָאגְן.

גֶייט אַרִיבֶּער אַ שְׁטִיק צַייט, מַיינֶע שְׁוֶוועסְטֶער קוּמֶען נָאכְנִישְׁט אַיינְצוּקוֹיפְן אַזוֹי פִיל צַייט," הָאט מַיין מַאמָע גֶענוּרְמְלְט צוּ זִיךְ. "לָאמִיר זַיי אַרַיינְקְלִינְגֶען הֶערְן וואוּ זַיי זֶענֶען."

מַיין מַאמָע הָאט זַיי טַאקְע אַרַיינְגֶערוּפְן אוּן... נִישְׁט גֶעוואוּסְט אַז דֶערמִיט הָאט זִי גֶערַאטְעוועט דֶעם סֶעלְפָּאן פּוּן צוּפִּיצְלְט וֶוערְן. נָאר וֶוען מַיינֶע שְׁוֶוועסְטֶער זֶענֶען אַהֵיימְגֶעקוּמֶען הָאבְּן זַיי דֶערצײילְט אַזוֹי:

מִיר הָאבְּן זִיךְ גֶעשְׁלָעפְּט מִיט אוּנְזֶערֶע זֶעקְלֶעךְ אוּן גְרוֹיסֶע וֶועגל אִין גַאס וֶוען פְּלוֹצְלוּנְג הֶערְן מִיר דֶעם סֶעלְפָּאן זִינְגֶען. אָבֶּער דֶער סֶעלְפָּאן הֶערְט זִיךְ וַויְיט, נִישְׁט אִין אוּנְזֶער טַאשׁ. הָאבְּן מִיר זִיךְ אוּמְגֶעקוּקְט אוּן עֶס גֶעזֶען לִיגְן אִינְמִיטֶן דִי שָׁאסֵי וֶועלְכָע מִיר זֶענֶען נָאךְוואס אַרִיבֶּער.

"וֶוען דוּ קְלִינְגְסְט נִישְׁט מַאמִי, וָואלְטְן מִיר עֶס נִישְׁט בַּאמֶערְקְט, אוּן אַ קַאר וָואלְט עֶס זִיכֶער בִּיז גֶעצַיילְטָע מִינוּטְן צֶעפִּיצְלְט!"

מִיר זֶענֶען גֶעוֶוען עֶכְט אִיבֶּערַאשְׁט פּוּן דִי הַשְׁגָּחָה פְּרָטִית וֶועלְכָע הָאט גֶעפִּירְט מַיין מַאמָע פּוּנְקְט אִין דִי פַּאסִיגֶע מִינוּט אַז זַיי זֶענֶען גֶעקוֹמֶען.

טַייעֶר קִינְד! הָאט אִיר אַ מַעֲשֶׂה פּוּן הַשְׁגָּחָה פְּרָטִית?
רוּפְט אַרַיין צוּ קָו הַשְׁגָּחָה פְּרָטִית פַּאר קִינְדֶער:
1-518-613-0140 דְרִיקְט 0/4 אוּן פַּארְצַייל דַיין מַעֲשֶׂה.
אוּן נָעמְט אַ חֵלֶק צוּ פַּארְשְׁפַּרַייטְן אֱמוּנָה אִין דִי גַאנְצָע וֶועלְט

הוֹדָעוֹת וַויכְּטִיק

טַייעֶרֶע קִינְדֶער!
גָאר אַסַאךְ שַׁיינֶע מַעֲשִׂיּוֹת קֶען מֶען הֶערְן,
אִין קָו הַשְׁגָּחָה פְּרָטִית פַּאר קִינְדֶער:
1-518-613-0140 דְרִיקְט 0/2

פַּייעֶר אַנְשִׁטָאט פַּייעֶר

1 פון 4

דֶערצֵיילט הָרַב נָתָן בּוּרְשְׁטֵיין שְׁלִיט"א פון יְרוּשָׁלַיִם:

פארגאנגענעם וואך האבן מיר געהאט א שמועס מיט א חשובן מפיץ פון בארא פארק, וואס האט דערציילט מיט התרגשות ווי די גליונות און די ליין, האבן אים ממש געראטעוועט אין זיינע שווערע איבערלעבענישן. דערנאך האט ער אנגעפאנגען צו פארשפרייטן די לשה"ק'דיגע גליונות, נישט וויסנדיג אז ס'דא די אפציע פון אידיש.

דאס הייסט אז נאך פאר מען האט אנגעהויבן צו פארשפרייטן די גליונות, האט איר עס שוין פון אייער אייגענעם ווילן געמאכט.

פשוט ווייל איך האב געזען אז ס'איז אינטערעסאנט. איך האב נישט פארשטאנען... איך וואוין אין בארא פארק, אפילו קינדער וואס פארשטייען יא אביסל מער, איז זייער שווער פאר זיי צו ליינען לשון הקודש. איינער וואס איז געוואקסן אין ארץ ישראל פארשטייט נישט אז ס'איז שווער, פאר קינדער איז עס זיכער שווער צו פארשטיין וואס מ'ליינט. און ס'איז נישט געשריבן אין לשון הקודש, און איך האב געזען קינדער וואס ליינען און מוטשען זיך און פרובירן.

אין א געוויסן שטאפל האט מען דעמאלטס געמאכט עפעס א מין "פראיעקט" צו ברענגען, איך מיין ס'איז געווען פאר טויזנט שולן אין ארץ ישראל. בין איך געווארן א מעמבער. איך האב אנגעהויבן דארטן, און דארט האב איך געגעבן אין איינע פון די ישובים. איך קען נישט געדענקען וועלכן מושב ס'איז געווען, ס'איז א מושב וואס איך האב קיינמאל נישט געהערט דערפון, און ס'גייט דארטן, און דארט האב איך געגעבן.

שפעטער האט איר מיך געפרופן דא, און איך האב אנגעהויבן אין אמעריקע. איך האלט ס'איז א גרויסע זאך! און אין ארץ ישראל פארשטיי איך אז אסאך מענטשן קענען דעם קו השגחה פרטית מיט דעם גליון, אבער אין אמעריקע קען מען עס וויניגער.

איך האב געטראכט אז ס'איז א גרויסע זאך, נישט אזוי שטארק פאר דעם גליון, וואס איז אויך פאר זיך א גרויסע זאך, א מורא'דיגע זאך. נאר אז מ'זאל פארשטיין אז אונטער דעם גליון איז דא א גאנצע מערכת פון אלע מיני שיעורים און אלע מיני דרשות, אין אלע מיני... מ'זאל וויסן אויך וואס עס איז דא אונטער דעם.

ממש געוואלדיג.

איר באקומט עפעס מעסעדזשעס פון אידן, פידבעק?

דאס ווייס איך נישט. איך קוק נישט נאך ווייטער, איך הער נישט ווייטער. איך ברענג אויך איינס-צוויי צום בית המדרש וואו איך דאוונען, ס'איז א קליין בית המדרש, און דארטן ווערט עס צוכאפט. איך זע ווי פון די 9 ביז 90 זיצט מען און מ'ליינט דעם גליון.

וואס פאר א מעסעדזש קענט איר געבן פאר אנדערע וואס טראכטן צי זיי זאלן עס אויך פארשפרייטן?

איך מיין אז עס איז פון די גרעסטע זיכוי הרבים וואס איז שייך, צו עפענען מענטשנס אויגן און הארץ, צו זען השגחה פרטית. און איך בין זיכער אז אזוי ווי ביי מיר איז געווען, ס'זענען דא צייטן וואס א מענטש איז אין א נויט. און ווען איינער איז א שליח אפילו מיט א קליניגקייט, אזוי ווי מיין חבר וואס האט מיר בסך הכל געזאגט ווערן א טעלעפאן נאמבער, און עס האט מיר געטוישט אויף אזוי לאנג ווייטער. אונז רעדן שוין כמעט אכט יאר שפעטער, און איך בין יעדן טאג אויפ'ן טעלעפאן, איך הער דא, איך הער דארט.

מיט א קליניגקייט קען מען עפענען א מענטש'ס הארץ, א מענטש'ס מח.

היינט אין די וועלט, איז יעדע זאך א סגולה; אז דו גייסט טון כך וכך, וועסטו האבן אכצן קינדער. וועסט טון כך וכך, וועסטו ווערן א מיליאנער. די סארט זאכן, פון מפיץ זיין די אור האמונה, זענען נאך אסאך אסאך גרעסער פון דעם!

איר קענט ווערן
לא
א משפיע!

מיט אייער השתתפות
פון $36 א חודש פארן גליון
"השגחה פרטית"
וואס פארשפרייט
אמונה אויף אלע עקן וועלט.

↓

דער "משפיע" באקומט
צו זיך אינדערהיים
10 השגחה-פרטית
גליונות צו קענען
פארשפרייטן אמונה
צווישן אידן!

א באזונדערע שליח
וועט בעז"ה ארויפגיין
צום ציון פון
בעל
"חובות
הלבבות"
אין צפת,
און מתפלל זיין פאר אייך.

רבי שלומק'ה זוועהילער
האט געזאגט:
"אז מען טוט אין השגחה פרטית
זעט מען השגחה פרטית"

רופט יעצט און הייבט אן
משפיע זיין אמונה און בטחון
פאר אידישע קינדער!

רופט: 585-308-3293

אויב האט איר סיי וועלכע הערות
לאזט איבער א הודעה: 1-518-613-0140 דריקט 9/9 אדער שיקט א אימעיל צו די מערכת
hashgachaprutis@gmail.com

בהמלצת רבנים קען מען צאלן מיט מעות מעשר

דאס האט נישט חשש שמות לגניזה מען דארף נזהר זיין בקדושת הגליון עס זאל נישט צוקומען צו קיין בזיון אזוי ווי מען איז זיך נוהג מיט תשמישי קדושה